

Kitab Daniel - Nomer Patang Puluh Papat

Mbukak Dasar-dasar sing Ilang: Kabeneran-kabeneran Nabi saka William Miller lan Dina-dina Pungkasan Adventisme

Jeff Pippenger

2024-01-08

Bebener-bebener dhasar William Miller wis katutupan sajrone patang generasi Adventisme. Pamulihan bebener-bebener dhasar mau kaandharake ing impené kang kapindho, lan bola-bali diidentifikasi ing Kitab Suci lan Roh Ramalan minangka pakaryan sing kudu ditindakaké déning umaté Allah ing dina-dina pungkasan. Impené Miller nandhani manawa nalika wong sing nyekel sikat rereget mulihaké permata-permata iku, permata-permata mau bakal sumunar kaping sepuluh luwih padhang tinimbang srengéngé.

Kerangka Miller adhedhasar pangenalan marang loro kakuwasan kang ngrusak, yaiku paganisme kang banjur diterusaké déning kapapaan, lan paseksèné rasul Paulus ing pasal kapindho Tesalonika maringi Miller jangkar tumrap kerangka kasebut. Ing kono Paulus nerangaké yèn Roma pagan wis nahan kapapaan supaya ora munggah dadi kakuwasan, nganti Roma pagan dipun sirnakaké. Ing 2 Tesalonika, Paulus uga maringi jangkar tumrap kerangka Future for America, nalika Paulus mratélakaké yèn “wong dosa” ing pasal iku uga dipratélakaké minangka ratu kang ngluhuraké awaké dhéwé, ing Daniel pasal sewelas, ayat telung puluh enem.

Penting sanget mangertos bilih tambahing kawruh ing gerakan malaékat kapisan lan malaékat katelu punika gegandhèngan kanthi langsung kaliyan paseksènipun Paulus wonten ing pasal kaping kalih kitab Tesalonika. Ing wekdal pungkasan ing taun 1798, lan ugi ing taun 1989, kitab Daniel kabikak segelé, mila miwiti satunggaling proses pangujian tigang tataran. Proses pangujian punika tansah ngasilaken kalih golongan para panyembah ing sajarah nalika kitab Daniel kabikak segelé. Penting sanget mangertos seratan-seratanipun Paulus gegayutan kaliyan tambahing kawruh ing wekdal pungkasan, awit wonten ing pasal punika piyambak Paulus paring pepènget bilih tiyang-tiyang ingkang boten nampi “katresnaning kayekten,” badhé nampi pangapusan budi ingkang kiyat saking Gusti Allah. Pangapusan budi ingkang kiyat punika inggih menika ingkang katibakaken dhateng tiyang duraka wonten ing Daniel pasal rolas, ingkang nampik tambahing kawruh. Ing kalih sajarah punika, pangapusan budi ingkang kiyat punika kanthi paling langsung ngrujuk dhateng Adventisme.

“Panjenengané kang nyumurupi apa kang ana ing sangisoring lumahing, kang maos ati sakehing manungsa, ngandika bab wong-wong kang wus nampa pepadhang gedhé: ‘Wong-wong iku ora nandhang susah lan ora kagèt awit saka kaanan moral lan rohaniné.’ Satemené, wong-wong iku wis milih lakuné dhéwé, lan nyawané remen marang barang-barang kang njijiki. Aku uga bakal milih kasasarane, lan bakal nekakaké apa kang diwedèni déning wong-wong iku marang wong-wong iku; amarga nalika Aku

nimbali, ora ana siji waé kang mangsuli; nalika Aku ngandika, wong-wong iku ora gelem ngrungokaké; nanging wong-wong iku nindakaké piala ana ing ngarsaning mripat-Ku, lan milih apa kang ora Dakremenani.’ ‘Gusti Allah bakal ngutus kasasaran kang rosa marang wong-wong iku, supaya padha pracaya marang goroh,’ amarga wong-wong iku ora nampani katresnan marang kayektèn, supaya padha kapitulungan,’ ‘nanging malah remen marang piala.’ Yesaya 66:3, 4; 2 Tesalonika 2:11, 10, 12.

“Sang Guru saka swarga nyuwun pitakon: ‘Apakah pambujuk kang luwih kuwat sing bisa nyasaraké budi tinimbang pepura manawa kowé lagi mbangun ing dhasar kang bener lan manawa Allah nampani pakaryanmu, déné sajatiné kowé lagi nindakaké akèh prakara manut kawicaksananing donya lan lagi nglakoni dosa marang Yéhuwah? O, iki pancen pangapusan kang gedhé, sawijining kasasar kang nggumunaké, kang nguwasani pikiran nalika manungsa kang biyèn tau wanuh marang kayektèn, klèru nganggep wujud kasalèhan minangka roh lan kasektèné; nalika padha nganggep yèn dhèwèké sugih lan saya akèh bandhané lan ora butuh apa-apa, déné sajatiné dhèwèké butuh samubarang kabèh.’”

“Gusti Allah ora owah tumrap para abdi-Mé kang setya, sing njaga sandhangané tetep tanpa cacad. Nanging akèh wong padha sesambat, ‘Tentrem lan aman,’ nalika karusakan kang dumadakan lagi tumeka marang wong-wong mau. Kajaba ana pamratobat kang satemené, kajaba manungsa andhap-asor ing sajroning atiné lumantar pangaken dosa lan nampani kayektèn kaya kang ana ing Gusti Yesus, wong-wong mau ora bakal lumebu ing swarga. Nalika panyucèn kalakon ana ing antarané kita, kita ora bakal menèh mapan kanthi santai, gumunggung déné kita sugih lan saya akèh bandhané, tanpa butuh apa-apa.

“Sapa kang bisa ngandika kanthi satemené: ‘Mas kita wis diuji ing geni; sandhangan kita tanpa rereged déning donya?’ Aku weruh Panuntun kita nuding marang sandhangan kang diarani kabeneran. Nalika Panjenengané nglèrèni sandhangan iku, Panjenengané mbabarake najis kang ana ing sangisoré. Banjur Panjenengané ngandika marang aku: ‘Apa kowé ora bisa weruh kepriyé wong-wong mau kanthi gumunggung nutupi najisé lan bosoké watak? “Kepriyé kutha kang setya wus dadi sundel!” Omahé Rama-Ku wis digawe omah dagang, papan kang saka kono rawuh lan kamulyaning Allah wus wus padha minggat! Amarga iku ana kelemesan, lan kakuwatan ora ana.’” Testimonies, jilid 8, 249, 250.

Adventisme iku “kutha kang setya” nalika mratelakake Seruan Tengah Wengi ing taun 1844. Ing taun 1863, iku wiwit lumebu ing proses nolah “pondhasi” sing wis ditetepake lumantar pelayanan William Miller. Nalika padha wiwit nyingkirake kayekten-kayekten dhasar, mangkono nutupi iku nganggo permata lan dhuwit recehan palsu, padha saestu lagi mbangun pondhasi anyar. Wong-wong sing miwiti, nindakake, lan terus lumaku ing pakaryan iku, ing tulisan Roh Ramalan dipratelakake minangka “wong-wong sing wis nampa pepadhang gedhe.”

“pepadhang gedhé” kang biyèn tau diduwèni déning wong-wong mau, dipralambangaké ing impené Miller minangka permata-permata ing sajroning pethi, kang banjur disèlèhaké

Miller ing ndhuwur méja ana ing tengahing kamare, lan madhangi luwih padhang tinimbang “srengéngé.” Ing pethikan kang nembe kasebut mau, Sister White mènèhi pratélan bab “wong-wong kang wis naté nampa pepadhang gedhé,” nanging “wis milih dalané dhéwé.”

Wong-wong mau milih dalan anyar ing taun 1863. Panjenengané ngandika bilih punika “satunggaling kasasar ingkang nggumunaken, ingkang nguwasani pikiran nalika para manungsa ingkang naté wanuh marang kayektèn klèru nganggep wujud kasalehan minangka roh lan kakuwatanipun; nalika wong-wong mau nyangka bilih dhèwèké sugih, saya kathah bandhané, lan ora mbutuhake apa-apa, déné ing kasunyatané wong-wong mau mbutuhake samubarang kabèh.”

Panjenengané lagi ngidhèntifikasi kaanan Laodikia, kang déning panjenengané lan bojoné diidhèntifikasi wis dumadi ing taun 1856. Sawisé iku wong-wong mau diuji sajroning pitung taun, nanging ora lulus ing pacoban iku ing taun 1863, lan wiwit ngedegaké dhasar palsu kang nuwuhaké kasasaran kang kuwat saka pesen bebaya Paulus ing Tesalonika. Bebayané Paulus ing Tesalonika iku dadi jangkar tumrap gerakan ing wiwitan lan uga ing pungkasan Adventisme, lan cocog sampurna karo impèné Miller, kang nyariosaké loro-loroné, yaiku wiwitan lan pungkasan Adventisme. Impèné iku mratélakaké manawa nalika pakaryan mulihaké permata-permata kayektèn asli wis kasampurnakaké, kayektèn-kayektèn mau bakal sumunar ping sepuluh luwih padhang tinimbang nalika kapisan sumunar ing Jerit Tengah Wengi ing wiwitan Adventisme. Kepriyé bisa pangertené Miller saiki sumunar luwih padhang, tinimbang nalika dhèwèké sapisanan mangertèni kayektèn iku?

Ana sawetara kayektèn sing dipratélakaké ana ing loro bagan suci ing Habakuk pasal loro. Kayektèn-kayektèn mau dipratélakaké ing impené Miller minangka permata-permata sing ing wekasané bakal dibalèkaké ana ing dina-dina pungkasan, sawetara sadurungé Pambengoking Tengah Wengi. Permata-permata palsu sing digawa metu liwat jendhéla ing impené Miller makili loro-loroné piwulang-piwulang palsu sing digawa mlebu ing Adventisme kanggo mbangun dhasar palsu, lan uga kanggo ndhelikaké dhasar kang sejati; nanging uga makili wong-wong sing nampik ngeculaké piwulang-piwulang palsu sing mbentuk dhasar palsu mau. “The daily” iku dadi jangkar tumrap rerangkèn kayektèné William Miller sing netepaké dhasar asli, lan ing dina-dina pungkasan “the daily” nglambangaké ora mung paganisme, kaya sing kanthi bener diidhèntifikasi déning Miller, nanging uga minangka pralambang pambrontakan sing ngasilaké dhasar palsu.

Kitab Suci, Roh Ramalan, lan sajarah kabèh padha neksèni yèn swaraning wektuné pangadilan saka taun 1798 nganti 1844 iku minangka pawartaning pekabaran sing ditemokaké lan dipratélakaké déning William Miller. Mulané gerakan iku diarani gerakan Millerit. Miturut nalar sing lumrah, nolah gerakan iku ateges nolah pepadhang sing metu ing taun 1798, kang déning Daniel diidèntifikasi minangka tambahing kawruh.

Yésaya ngandika bab para wong mendem saka Éfraim, lan mratélakaké manawa para wong mendem iku yaiku para wong nyenyamah sing mrentah umat ing Yérusalèm. Yésaya mratélakaké manawa wong-wong iku ora mendem déning anggur harfiah, nanging mendem

déning anggur rohani. Anggur rohani ing Alkitab iku bisa dadi piwulang kang bener utawa kang palsu, gumantung marang konteksé. Para wong mendem saka Éfraim iku mendem merga piwulang palsu, yaiku anggur Babil, kaya kang dilambangaké déning sundel saka Tirus ing pasal pitulas kitab Wahyu lan déning Belsyazar ing wengi pungkasan nalika dhèwèké padha pésta.

Yésaya ngidentifikasi akibat-akibat saka kemabukan rohani sing tumiba marang para wong panyendika sing mrentah umat ing Yérusalèm.

Padha mandhega lan gumunana; padha sesambata lan bengoka: padha mendem, nanging dudu marga saka anggur; padha oleng, nanging dudu marga saka omben-omben kang atos. Awit Sang Yehuwah wus ndhatengake marang kowe roh turu kang banget jero, lan wus nutupi mripatmu; para nabi lan para panggedhemu, para paningal, wus Panjenengane tutupi. Lan sakehing wahyu tumrap kowe dadi kaya tembung-tembung ana ing kitab kang kasegel, kang diwènèhaké wong marang wong kang sinau, karo celathu, Kawaca iki, kawula nyuwun; lan wong iku mangsuli, Aku ora bisa; awit kitab iki kasegel; lan kitab iku diwènèhaké marang wong kang ora sinau, karo celathu, Kawaca iki, kawula nyuwun; lan wong iku mangsuli, Aku ora sinau. Mulane Pangéran ngandika, Sarehne bangsa iki padha nyedhak marang Aku kalawan cangkeme, lan kalawan lambene padha ngormati Aku, nanging atine padha ngedoh saka Aku, lan wedi-wedine marang Aku mung diwulangaké lumantar pepakoning manungsa: mulane, lah, Aku bakal nerusaké nindakaké pakaryan kang nggumunakaké ana ing tengahing bangsa iki, yaiku pakaryan kang nggumunakaké lan kaélokkan: awit kawicaksanané para wong wicaksana bakal sirna, lan pangertèné para wong kang wicaksana bakal kasingidake. Bilai tumrap wong-wong kang ngupaya ndhelikaké rancangané kanthi jero saka Sang Yehuwah, lan pakaryané ana ing pepeteng, lan padha celathu, Sapa kang weruh marang aku? lan sapa kang wanuh marang aku? Satemene pambalikanmu marang samubarang bakal dianggep kaya lempungé tukang grabah: apa dene barang kang digawé bakal ngucap bab kang gawe, Dhèwèké ora gawé aku? utawa apa barang kang kabentuk bakal ngucap bab kang mbentuk, Dhèwèké ora duwe pangerten? Yesaya 29:9-16.

Sadherek Putri White ngutip ayat-ayat iki banjur nambahi:

“Sabèn tembung saka iki bakal kalakon. Ana wong-wong kang ora ngasoraké atiné ana ing ngarsané Allah, lan kang ora gelem lumaku kanthi jejeg. Wong-wong mau ndhelikaké ancasé kang sejati, lan tetep sesrawungan karo malaékat kang tiba, kang tresna marang goroh lan nglakoni goroh. Mungsuh nempataké rohé marang wong-wong kang bisa dienggo kanggo ngapusi wong-wong kang sapérangan isih ana ing pepeteng. Sawetara wong saya kebak pepeteng kang mratah, lan nyingkiraké kayektèn demi kaluputan. Dina kang katuduh déning ramalan wis rawuh. Gusti Yésus Kristus ora dimangertèni. Kanggo wong-wong mau, Yésus Kristus iku mung dongèng. Ing tataran sajarah bumi iki, akèh wong tumindak kaya wong mendem. ‘Mandhega lan gumunana; sesambata lan padhana sesambat; padha mendem, nanging ora merga anggur; padha oleng, nanging ora merga ombèn kang atos. Awit Pangéran wus ngesokaké marang kowé roh turu kang jero, lan wus meremaké mripatmu. Para nabi lan para panguwasamu, para paningal, wus

Panjenengané tutupi.’ Mendem rohani ana ing akèh wong kang nganggep yèn dhèwèké iku umat kang bakal kaluhuraké. Iman agama wong-wong mau pas kaya kang digambaraké ana ing Kitab Suci iki. Ing sangisoré pangaribawané, wong-wong mau ora bisa lumaku jejeg. Ing lakuning tumindak, wong-wong mau gawé dalan kang mlengkung. Sing siji banjur sijiné manèh, padha olèng mrana-mréné. Ing ngarsané Pangéran, wong-wong mau dideleng kanthi welas asih kang gedhé. Wong-wong mau ora wanuh marang dalan kayektèn. Wong-wong mau iku para panyusun rekasa kang ngendelaké ngèlmu, lan wong-wong kang bisa lan kuduné wis mbiyantu, awit duwé paningal rohani kang cetha, malah dhéwé katipu, lan padha nyangga pakaryan kang ala.

“Pangrembakan ing dina-dina wekasan iki bakal enggal dadi temtu. Nalika pangapusan spiritualistis iki kababar dadi apa satemene,—yaiku pakaryan rahasia roh-roh ala,—wong-wong sing wis melu tumindak ing kono bakal dadi kaya wong sing wis kelangan pikirane.

“Mulané Pangéran ngandika, Amarga bangsa iki nyedhak marang Aku kanthi cangkemé, lan ngurmati Aku kanthi lambéné, nanging atiné wis dijarakaké adoh saka Aku, lan wedi-wediné marang Aku mung diwulangaké miturut pepakoné manungsa; mulané lah, Aku bakal nerusaké nindakaké pakaryan kang nggumunaké ana ing satengahé bangsa iki, ya iku pakaryan kang nggumunaké lan kaajaiban; awit kawicaksanané para wong wicaksana bakal sirna, lan pangertèné para wong kang wruh bakal katutupan. Bilai tumrap wong-wong kang ngupaya ndhelikaké rancangané kanthi jeru saka ngarsané Pangéran, lan pakaryané ana ing pepeteng, sarta padha kandha, Sapa kang ndeleng kita, lan sapa kang wanuh marang kita? Satemené, pambalikanmu kang ngowahi samubarang dadi malik kudu dianggep kaya lempungé tukang grabah; apa ta pakaryan bakal kandha bab sing gawé, Panjenengané ora gawé aku? Utawa apa barang kang kabentuk bakal kandha bab sing mbentuk, Panjenengané ora nduwèni pangertèn?”

“Iki dipratelakaké marang aku yèn ing pengalaman kita, kita wis lan saiki lagi ngadhepi kahanan prekara iki dhéwé. Wong-wong sing wis nampa pepadhang gedhé lan kaistiméwan kang nggumunaké wis nampani tembung para pamimpin sing nganggep awaké dhéwé wicaksana, sing wis banget diparengaké kanugrahan lan berkah déning Pangéran, nanging sing wis njupuk awaké dhéwé metu saka astané Gusti Allah lan masang awaké dhéwé ana ing barisan mungsuh. Donya bakal kebak diluberaké déning kasabatan kang katon meyakinkan. Pikiran manungsa siji, nampani kasabatan-kasabatan iki, bakal nyambut gawé marang pikiran-pikiran manungsa liyané, sing wis ngowahi bukti-bukti aji bab kayektèn Gusti Allah dadi goroh. Wong-wong iki bakal kecemplung ing pangapusan déning para malaékat kang wus tiba, nalika kuduné padha ngadeg minangka para penjaga kang setya, ngreksa jiwa-jiwa, kaya wong-wong sing kudu menahi tanggung jawab. Wong-wong mau wis nyelehaké gaman perangé, lan wis nggatekaké roh-roh kang nyasaraké. Wong-wong mau mbatalaké piwulangé Gusti Allah lan nyingkiraké pepéling lan panyaruwe-Nya, lan temenan padha ana ing sisihé Iblis, nggatekaké roh-roh kang nyasaraké lan piwulangé para dhemit.”

“Mabuk kasukman saiki tumiba marang wong-wong sing satemene ora pantes oleng kaya wong kang kaimpengan omben-omben kang atos. Kadurjanan lan panyimpangan, panipuan, cidra, lan tumindak kang ora adil ngebaki jagad, selaras karo piwulangé panggedhé kang mbalela ana ing plataran swarga.

“Sajarah bakal kaulang maneh. Aku bisa nerangake apa kang bakal kelakon ing mangsa cedhak, nanging wektune durung tekan. Wujud-wujud saka wong mati bakal ngetingal, lumantar akaling licike Iblis, lan akeh wong bakal gegandhèngan karo panjenengane kang tresna lan nindakake goroh. Aku ngélingaké umat kita manawa ing tengah-tengah kita dhéwé sawetara bakal nyimpang saka pracaya, lan nggatèkaké roh-roh kang nyasaraké sarta piwulang-piwulangé dhemit, lan déning wong-wong mau kayektèn bakal diucap ala.” Battle Creek Letters, 123–125.

Kabèh para nabi, kalebu Yesaya lan Sedhèrèk White, padha nandhesaké bab dina-dina pungkasan. Ing dina-dina iki para pamimpin Adventisme “temenan ana ing sisihé Sétan, nggatekaké roh-roh sing nyasaraké lan piwulang-piwulanging dhemit.” Sedhèrèk White ngaturaké sawijining ramalan nalika ngandika, “Nalika pangapusan spiritualistis iki kabukak manawa sajatiné kuwi apa anané,—yaiku pakaryan-pakaryan rahasia saka roh-roh ala,—wong-wong sing wis melu tumindak ana ing jeroné bakal dadi kaya wong sing kelangan akal.” Kapamimpinan Adventisme bakal dadi kaya wong sing kelangan akal, ing titik sajroning sajarah dina-dina pungkasan nalika mendhaké kabukak manawa “pakaryan-pakaryan rahasia saka roh-roh ala.”

Ana pambukakaning pakaryan para wong pangeso kang mréntah umat ing Yérusalèm ing dina-dina wekasan. Pambukakan mau digambaraké ing impèné Miller, nalika Miller ndedonga banjur ana lawang kabukak. Iku kalakon sakdurungé piyambakipun ngeremaké paningalipun sawatara, sing nandhakaké pungkasan banget saka prosès panyegelan tumrap wong satus patang puluh papat ewu. Kabukaking lawang mratandhani anané owah-owahaning dispensasi, lan ing titik iku gerakan Laodikia saka malaékat katelu ngalami transisi dadi gerakan Filadelfia saka malaékat katelu.

Ing pethikan ing Yesaya, ana ringkesan bab pakaryan ala para wong mendem saka Efraim, yaiku wong-wong sing “mesthine ngadeg minangka para pengawal kang setya.” Ringkesan iku kaandharaké mangkéné: ““Satemené pambalikanmu tumrap samubarang nganti jungkir-balik bakal dianggep kaya lempunging tukang prêbot; awit apa iya pakaryan bakal matur bab Panjenengané kang yasa iku, Panjenengané ora yasa aku? utawa apa iya barang kang kabentuk bakal matur bab panjenengané kang mbentuk iku, Dhèwèké ora kagungan pangertosan?””

Pangidentifikasianipun Miller babagan “the daily,” minangka agama paganisme utawi Roma pagan, ing pungkasanipun minangka pralambangipun Iblis, awit Iblis lan Roma pagan kalih-kalihipun katuduhaké minangka naga.

“Mangkono, sanajan naga iku, utamané, nglambangaké Iblis, nanging ing pangertèn kapindho, naga iku minangka pralambang Roma kapir.” The Great Controversy, 439.

Babagan para wong sing mréntah Yérusalèm ing dina-dina wekasan, Dhik White ngandika mangkéné: “Sawenèh wong saya kaserepan ing pepeteng kang nguwasani, lan nyisihaké kayektèn kanggo kaluputan. Dina kang wis dituduhaké déning ramalan wis tekan. Gusti Yésus Kristus ora dimangertèni. Gusti Yésus Kristus tumrap wong-wong mau mung dadi dongèng.” Ing taun 1901, sawijining pamimpin Adventisme saka Jerman wiwit ngenalaké panemu palsu Protestantisme murtad ngenani “kang saben dinané” ing kitab Danièl. Panemu iku netepaké yèn “kang saben dinané” nggambaraké pakaryan papan suci Kristus, utawa sawarnaning pamikiran kang kaya mangkono. Aku ngandika sawarnaning pamikiran, awit sajroning sajarah sawisé taun 1901 ana manéka warna penekanan kang dipasangaké marang goroh iku, nanging panemu-panemu palsu mau tansah ngetokaké kasimpulan yèn “kang saben dinané” nggambaraké sawijiné jinis pakaryan Kristus.

Permata sing dadi doktrin “the daily,” kang déning Miller diidentifikasi minangka pralambang Iblis, ing Adventismeing dina-dina wekasan iku dadi pralambang Kristus. Nalika ditepungaké ing taun 1901, mung sathithik banget sing nampani panemu manawa “the daily” iku pralambang Kristus, lan dudu pralambang Iblis, nanging nalika mlebu taun-taun 1930-an, permata doktrin “the daily,” kang wis digalèk déning Miller saka urat kayektèn sing katemu ing 2 Tesalonika, pasal loro, ditampik, kaya dene “seven times” saka Imamat rong puluh enem wis ditampik ing taun 1863. Ing sawatara pérangan sajarah saka taun 1863 nganti taun-taun 1930-an, Adventisme wis ngganti para pamimpiné, tanpa nyadari bab iku.

“Para sedherek, aku weruh bebayanira, lan maneh aku takon: Apa kowé sing kesasar padha nindakaké upaya apa waé kanggo mbeneraké kaluputan iku? Jiwa-jiwa bisa uga lagi kesandhung ing dalan, lumaku ana ing pepeteng, awit kowé durung ndadèkaké dalan-dalan kanggo sikilmu dadi lurus. Manawa kowé ana ing kalungguhan kapitadosan, aku saya luwih temen nyuwun marang kowé, marga saka kabecikan jiwa-jiwamu dhéwé lan marga saka kabecikan wong-wong sing ndeleng marang kowé minangka tuntunan, mratobata ana ing ngarsané Gusti Allah marga saka saben kaluputan sing wis katindakaké, lan ngakokna kaluputanmu.”

“Manawa kowé nuruti wangkalé atimu, lan lumantar gumunggung sarta rumangsa bener dhéwé ora ngakoni kaluputanmu, kowé bakal katinggal kaasta ing panggodhané Iblis. Manawa nalika Pangéran mbabar kaluputanmu kowé ora mratobat utawa ngakoni, pangayomaning pitedahing Panjenengané bakal nuntun kowé ngliwati lemah iku manèh lan manèh. Kowé bakal katinggal nglakoni luput sing sipaté padha, kowé bakal terus kekurangan kawicaksanan, lan bakal nyebut dosa iku kabeneran, lan kabeneran iku dosa. Akehing panyasatan sing bakal ngrembaka ing dina-dina wekasan iki bakal ngubengi kowé, lan kowé bakal ganti pamimpin, tanpa sumurup yèn kowé wis nindakaké mangkono.” Review and Herald, December 16, 1890.

Para wong sing ngremehake, kang mrentah ngungkuli bangsa ing Yerusalem, yaiku wong-wong “ing kalungguhan kapitadosan,” bakal “nyebut dosa minangka kabeneran lan kabeneran minangka dosa,” lan “Temtu pambalikanmu samubarang kanthi kebalik bakal

dianggep kaya lempung ana ing tangané tukang jambangan; awit apa pantes pakaryan mau ngucap bab Panjenengané sing yasa, Panjenengané ora gawe aku? utawa apa pantes barang sing kabentuk mau ngucap bab sing mbentuk, dhèwèké ora duwe pangerten?” Ing pambrontakan kang saya maju sajroning patang turunane Adventisme, wong-wong kang ana ing kalungguhan kapitadosan ngganti para pamimpin, lan ora weruh bab iku. Wong-wong mau ora weruh, amarga kanthi saya maju lan terus-terusan padha nampik bukti tumrap kaluputané. Ing pambrontakan kang saya maju iku, “kawicaksanaan para wong wicaksana bakal sirna, lan pangerten para wong pinter bakal kasingit.”

Wong-wong mau bakal mbalikake samubarang dadi kosok balèn, lan nyebut dosa iku kabeneran lan kabeneran iku dosa. Lambang pambrontakan iki yaiku piwulang bab “the daily,” kang tumrap Miller minangka sawijining lambang satani, nanging ing jaman Adventisme saiki dianggep minangka lambang Kristus. Apa kang biyèn dadi jangkar kang netepake kerangka panrapan-panrapan wangsit William Miller, saiki wis dadi lambang saka kemabukané para wong panyenyamah sing mrentah nguwasani bangsa Yerusalem. Perlambangan kang magepokan karo “the daily,” ing kitab Daniel sumunar padhang kaya srengéngé nalika diakoni ing casket-é Miller ing wiwitan Adventisme, nanging ing dina-dina wekasan kayekten iku sumunar ping sapuluh luwih padhang, amarga angka sepuluh iku minangka lambang sawijining pacoban, lan tumrap Israèl kuna pacoban kaping sepuluh iku pacoban kang pungkasan.

Para wong Farisi jaman saiki wis “nganggep” “pakaryané Kristus” “minangka pakaryan saka agènsi-agènsi Iblis,” nalika ngidentifikasi paganisme minangka “kuwasané Allah kang suci.”

“Para wong Farisi padha nglakoni dosa marang Sang Roh Suci. Talenta pangucap padha dienggo kanggo ngina Sang Juru Panebusing jagad, lan malaékat kang nyathet nulis tembung-tembunge ana ing kitab-kitab swarga. Padha nggandhengake marang daya-daya Iblis panguwaosing Allah kang suci, kang kawedhar ana ing pakaryan-pakaryané Kristus. Padha ora bisa nyingkiri pakaryan-pakaryané kang nggumunaké, utawa nggandhengaké marang sabab-sabab alamiah, mulané padha kandha, ‘Iku pakaryané Iblis.’ Sarana ora pracaya, padha ngandika bab Putraning Allah kaya-kaya Panjenengané mung manungsa. Pakaryan-pakaryan panyaras kang katindakaké ana ing ngarsané, pakaryan-pakaryan kang durung tau katindakaké dening sapa waé lan ora bisa katindakaké, iku minangka pawujudan panguwaosing Allah, nanging padha nuduh Kristus manawa Panjenengané sekongkol karo neraka. Wangkal, murung, lan atos atiné kaya wesi, padha netepaké karsané kanggo nutup mripat marang kabèh bukti, lan kanthi mangkono padha nglakoni dosa kang ora kena diapura.”
Manuscript Releases, volume 4, 360.

Kita bakal nerusake paniten kita bab tambahing kawruh, kang kabukak segelé ana ing gerakaning malaékat kapisan, ing artikel sabanjuré.